

Fortissimo

Agafant fort l'arc del violí, em mentalitzo dels següents minuts que m'esperen. Em tremolen les cames i sento l'escalfor habitual dels nervis d'abans de sortir a l'escenari. Mai m'hi acostumo, encara que ho hagi de fer com a mínim tres vegades l'any. En un parell de minuts, serà el meu torn per decidir el meu futur. Entrar a l'acadèmia o estudiar per l'examen dos anys més.

Criden el meu nom i, quan surto a l'escenari, em presenten al públic i al jurat. Les cames em tremolen mentres em posiciono davant les partitures, i la sensació d'escalfor ha empitjorat, però m'asseguro d'aparentar normalitat. Afino les cordes del violí a oïda, tal com faig sempre, i en un minut el públic i jo ja estem a punt. Es fa un silenci absolut, i amb les llums tènues, desapareixen els seus rostres. Ara quedem el violí i jo.

Sonen les primeres notes d'acompanyament, i jo espero la meva entrada, posicionant l'arc a sobre les cordes i respirant fons. Les primeres notes surten febles, seguint el *piano* escrit a la partitura. A mesura que les notes flueixen i la cançó avança, els nervis es van dissipant i començo a disfrutar de la música. Ara ve la part difícil. Passo de *mezzo forte* a *forte*. Una frase més. Ara sí, de *forte* a *fortissimo*. Aquí és on tothom és captivat per aquesta peça. Aquí és on he de transmetre a la gent la desesperació i la tristesa del compositor. Les notes surten tan fortes que fins i tot noto com el públic aguanta la respiració. Oh, mai m'havia sortit tan bé aquesta part. Fins i tot a mi se m'han posat els pèls de punta. De *fortissimo* a *forte*, de *forte* a *mezzo forte*, de *mezzo forte* a *piano*, i de *piano* al silenci.

Stradivarius